

I

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים בעניינים מינהליים

עע"מ 7486/14

לפני: כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט צ' זילברטל
כבוד השופט מ' מזוז

המערערת: מיכל בראל

נגד

המשיבה: מדינת ישראל - רשות המיסים

ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מינהליים
בתל אביב-יפו בתיק ת"מ 137/07 שניתן ביום 4.9.2014 על
ידי כב' השופט מגן אלטוביה

תאריך הישיבה: כ"ה בכסלו התשע"ו (7.12.15)

בשם המערער: עו"ד דורון לוי ; עו"ד יאיר אברהם

בשם המשיבה: עו"ד קמיל עטילה ; עו"ד אדם טהרני

פסק-דין

השופט צ' זילברטל:

ערעור על פסק דינו מיום 4.9.2014 של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים בת"מ 137/07 (כב' השופט מ' אלטוביה),
בגדרו נדחתה בקשת המערערת לאישור תובענה מנהלית שהגישה נגד המשיבה (להלן
גם: רשות המיסים) כתובענה ייצוגית.

1. יחיד משקיע סכום כסף בפיקדון בנקאי צמוד מט"ח הנושא ריבית קבועה. ביום
פתיחת הפיקדון, בשל ירידה שחלה בשער המטבע הזר אליו הוצמד הפיקדון, מפסיד

אותו יחיד מכספו, ולמעשה מקבל סכום הנמוך מסכום הקרן שהפקיד בפיקדון בתחילה. אמנם, נוצר רווח מן הריבית שנשארה הקרן במשך התקופה, אך זה אינו מכסה את ההפסד שנגרם עקב ההצמדה של הקרן למטבע הזר שאיבד מערכו (להלן: הפרשי ההצמדה). האם יש להבחין, בכל הנוגע להיבט המיסוי, בין רכיב הריבית לבין רכיב הפרשי ההצמדה ועל כן למסות בגין הרווח שמקורו בזיכוי הריבית, או שמא יש לראות את הפיקדון כולו כמכלול ולא למסותו כלל בשל הפסד הכיס שנגרם בסופו של יום למפקיד. זו השאלה העיקרית העומדת בבסיס הערעור.

רקע

2. המערערת התקשרה ביום 30.7.2007 בחוזה עם בנק הפועלים (להלן: הבנק) להפקדת סכום של 9,800 ש"ח בפיקדון בנקאי (להלן: הפיקדון). הוסכם, כי הפיקדון יהא צמוד לשער הדולר של ארה"ב ויישא ריבית בשיעור של 3.47 אחוזים לשנה. יובהר, כי בהתאם לתנאי הפיקדון, גם הריבית צמודה לשער היציג של הדולר. במועד יצירת הפיקדון עמד שער הדולר על 4.355 ש"ח לדולר. ביום 13.8.2007 פתחה המערערת את הפיקדון וקבלה מן הבנק סך של 9,635.62 ש"ח, לפי שער של 4.2791 ש"ח לדולר. משמע – כתוצאה מהפיחות שחל במהלך תקופת הפיקדון בשער החליפין של הדולר מול השקל, נוצרו הפרשי הצמדה שליליים שעלו על הריבית שהתקבלה בגין הפיקדון, ומשכך הפסידה המערערת בפועל סכום של 164.38 ש"ח. ביום פתיחת הפיקדון, חייב הבנק את המערערת, על-פי הנחיות רשות המיסים, במס במקור בסך 1.29 ש"ח, המהווה מס בשיעור של עשרים אחוזים על הרווח שצמח לה מזיכוי הריבית – 6.44 ש"ח (שיעור המס שחל במועד הרלוונטי על הכנסה מריבית בגין פיקדון צמוד מדד, וזאת בטרם נכנס לתוקפו תיקון מס' 187 לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה)).

3. המערערת סברה, כי מאחר שהפיקדון גרם לה בסופו של דבר לחסרון כיס ולא הניב הכנסה ממשית, לא היה מקום לחייבה במס בגין הפעולה. בהתאם, הגישה המערערת תובענה מנהלית נגד רשות המיסים, ובמקביל בקשה לאישורה כתובענה ייצוגית. בבקשתה נטען, כי לא ניתן להטיל מס בגין עסקה בה נגרם לנישום הפסד, ולנכות מס במקור מתוך אותו ההפסד.

המשיבה מצידה טענה, כי יש לחלק את התשואה על קרן הפיקדון לשני רכיבים – האחד, ההפסד שנגרם למערערת בשל הפיחות שחל בשער הדולר – משמע, הפרשי ההצמדה – והשני, התשואה שצמחה למערערת מזיכוי הריבית על הפיקדון. על כן

נטען, כי יש למסות את המערערת על הכנסה מריבית. לשלמות התמונה יצוין, כי לאחר שהוגשו כתבי הטענות מטעם הצדדים, הורה בית המשפט ביום 10.7.2013 על הגשת השלמה לסיכומי הטענות שתכלול התייחסות לשאלות וסוגיות שונות, חלקן יפורטו להלן. בהמשך הגיעו הצדדים להסדר דיוני, אשר קיבל תוקף של החלטה, ולפיו ההחלטה בבקשה לאישור התובענה הייצוגית תינתן על-פי כתבי הטענות שהוגשו וסיכומי טענות שיוגשו, אשר יכללו התייחסות לכלל הסוגיות המתעוררות, ובכללן הסוגיות שפורטו בהחלטת בית המשפט מיום 10.7.2013.

4. בפסק הדין מיום 4.9.2014 נדחתה הבקשה. בית המשפט המחוזי תחם את השאלות העומדות בפניו לשתיים עיקריות – האם בנסיבות העניין יש להבחין, לצרכי מיסוי, בין רכיב הפרשי הצמדה לבין רכיב הריבית, או שמא יש לראות בפיקדון מקשה אחת? וככל שיש מקום לבצע הבחנה בין שני הרכיבים, האם ניתן לקזז את ההפסד שנבע מהפרשי הצמדה מהרווח שנבע מזיכוי הריבית? תחילה נדרש בית המשפט לשאלה הראשונה. צוין, כי בהתאם ללשון סעיף 2(4) לפקודה, כמו גם הוראות נוספות בפקודה, דומה כי המחוקק יצר הבחנה בין ריבית לבין הפרשי הצמדה לעניין המיסוי. משכך, הובהר כי גם אם הכנסה מריבית והכנסה מהפרשי הצמדה מהווים הכנסה "מסוג אחד" – תשואה על הון – אין להסיק מכך שמדובר ב"מקור הכנסה אחד" כטענת המערערת. בהקשר זה הוסיף והפנה בית המשפט לסעיף 1 לחוק הריבית, התשי"ז-1957 (להלן: חוק הריבית), אשר ממעט באופן מפורש הפרשי הצמדה מהגדרת המונח ריבית, וזאת לאחר ששלל טענות מצד המערערת ביחס לאופן בו יש לפרש את ההגדרה האמורה. עוד ציין בית המשפט, כי גם במישור המהותי-כלכלי קיימת הבחנה בין שני הרכיבים – בעוד שהריבית מוסכמת מראש ונדאית, כאשר מטרתה לפצות את המפקיד על שלילת האפשרות להשתמש בכספו במשך תקופת הפיקדון, הפרשי הצמדה תלויים בגורמים הייצוגיים, ונועדו לשמור על ערך הכסף בהתאם לתנודותיהם. נקבע, כי אף בהיבט זה יש כדי לתמוך בטענת רשות המיסים לפיה יש להבחין בין הכנסה מריבית להכנסה מהפרשי הצמדה ולראות בכל אחד מאלה כהכנסה נפרדת. נוכח האמור, ובהתחשב בתנאי הסכם הפיקדון בין הבנק למערערת, נקבע כי הפיקדון מחזיק שני סלים – סל הקרן הצמודה לשער הדולר וסל הריבית, תוך הבהרה שגם כאשר ערכו של הדולר יורד, ההכנסה מהריבית עומדת בעינה.

משכך, נדרש בית המשפט לשאלה השנייה שהציב בתחילת פסק דינו הנוגעת לסוגיית הקיזוז. בהקשר זה הובהר, כי אין בפקודה הוראה העוסקת בקיזוז הפסד שאילו היה רווח היה חייב במס הכנסה פאסיבית בישראל, ועל כן בהיעדר הוראה מתאימה, נראה כי לא ניתן לקזז את ההפסד שנגרם משחיקת שער הדולר. עוד צוין, כי

סעיפים 28 ו-92 לפקודה מבטאים עקרון לפיו אין לקזז הפסד שאילו היה רווח היה פטור ממס. לפיכך, ובהתחשב בעובדה שהכנסת יחיד שמקורה בהפרשי הצמדה בפיקדון בנקאי פטורה ממס בהתאם לסעיף 9(13) לפקודה, הובהר כי אין לקזז את ההפסד שמקורו בהפרשי הצמדה מן הרווח שנשא הפיקדון בעקבות זיכוי הריבית. בהקשר זה הטעים בית המשפט, כי אכן יתכן שההפסד שנגרם למערערת מהווה "הפסד ממשי" כטענתה, שכן, הוא נובע משחיקת שער הדולר, וזאת בשונה מהפסד הנגרם מהפרשי הצמדה למדד המחירים לצרכן. ואולם נקבע, כי מאחר והפקודה מגדירה הפרשים הנובעים מהצמדה למטבע זר כהפרשי הצמדה, אין אלא להגיע למסקנה כי לא ניתן לקזז את ההפסד האמור.

5. לבסוף, מצא בית המשפט להתייחס לטענת המערערת ולפיה גם על הפרשי הצמדה המתווספים על הריבית שנשא הפיקדון היא חויבה במס, ומכך יש להסיק כי רווחים שמקורם בהפרשי הצמדה בפיקדון בנקאי אינם פטורים ממס, וכי הפרשי הצמדה וריבית חד הם. בהקשר זה ציין בית המשפט כי מקום בו יש עלייה במדד ונוקפת למפקיד הכנסה מהפרשי הצמדה המתווספים על הריבית המוסכמת, אפשר שאין מקום לחייב רכיב זה במס. אך מקום בו ירד המדד, כבענייננו, אין הכנסה מהפרשי הצמדה על רכיב הריבית ומשכך ממילא אין חיוב במס. כמו כן, בית המשפט דחה את ניסיונות המערערת לטעון כי בפועל קיים מיסוי על הפרשי הצמדה וכי הפטור ממס הקבוע בסעיף 13(9) לפקודה הוא פטור לכאורי בלבד. נוכח כלל האמור, סבר בית המשפט כי אין למערערת עילת תביעה, ועל כן יש לדחות את בקשתה לאישור תובנה ייצוגית. כל זאת, לאחר שהובהר כי בית המשפט עיין בסיכומי הצדדים שהוגשו בעקבות החלטתו מיום 10.7.2013, ולא מצא שיש בהם כדי לשנות ממסקנותיו.

כלפי פסק הדין הגישה המערערת את הערעור דנא.

טענות הצדדים

6. לטענת המערערת, יש לראות את הפיקדון כולו כמכלול אחד, ומשכך אין לגבות מס הכנסה על הפסד שנגרם למפקיד במועד הפירעון, ובמיוחד משנקבע כי ב"הפסד ממשי" עסקינן. בהקשר זה נטען, כי מקום בו הסכום שנפרע מהפיקדון נמוך מהסכום אשר הופקד בו בתחילה, לא ניתן לקבוע כי צמחה למפקיד הכנסה מריבית. לגישתה, פסק דינו של בית המשפט המחוזי מבוסס על "גישה חדשנית", לפיה יש לפצל עסקאות ונכסים לרכיביהם, ולמסות בהתאם לתוצאתו הכלכלית של כל רכיב חלק בחינת המכלול. מכל מקום, טוענת המערערת, שגה בית המשפט עת קבע כי ריבית והפרשי

הצמדה מהווים הכנסות שונות, תוך שהיא משיגה על כל אחת מההנמקות שהובאו בפסק הדין ביחס לקביעה זו. בהקשר זה נטען, בין היתר, כי שגה בית המשפט בקביעותיו בכל הנוגע למהות הכלכלית של כל אחד מן הרכיבים האמורים, שכן לגישת המערערת אמנם אחת ממטרות הריבית היא לפצות את המפקיד על אי-היכולת להשתמש בכספו, ואולם מטרתה הנוספת כוללת מרכיב של פיצוי בגין שחיקת קרן המטבע, בהתאם לציפיות הצדדים. עוד נטען, כי ממילא סעיף 2(4) לפקודה מגדיר ריבית והפרשי הצמדה כמקור הכנסה אחד, כאשר זוהי אף הפרשנות שהעניקה רשות המיסים לסעיף במסמכים השונים שיצאו תחת ידה לאורך השנים.

המערערת מוסיפה וטוענת, כי היה על בית המשפט להכריע תחילה האם בנסיבות המתוארות הרכיב המכונה ריבית מהווה הכנסה. לגישתה, התשובה לכך שלילית, שכן מושכלות ראשונים כי הכנסה היא תוספת ממומשת לעושרו ולכוחו הכלכלי של הנישום, ועל כן נוכח ההפסד הכלכלי שנגרם למערערת בסופו של יום, לא ניתן להגדיר את הריבית שהתווספה לקרן הפיקדון כ"הכנסה מריבית".

7. עוד נטען, כי קביעתו של בית משפט קמא לפיה יש לראות בהכנסה מהפרשי הצמדה ובהכנסה מריבית כהכנסות שונות אינה יכולה לעמוד נוכח העובדה שרווחים בפיקדון הנובעים מהפרשי הצמדה חלקיים, אשר מהווים הפרשי הצמדה לכל דבר ועניין, אינם פטורים ממס בהתאם לסעיף 13(9) לפקודה. לטענתה, הפקודה שותקת ביחס לשיעור המס שיש להטיל על רווח שמקורו בהפרשי הצמדה חלקיים על פיקדון, שכן מבחינת המחוקק הפרשי הצמדה וריבית חד הם, ועל כן לא היה צורך לקבוע שיעור מס מתאים באופן מפורש. לשיטתה, גם עמדת רשות המיסים בחוזרים שהיא מפרסמת, היא כי הכנסה מהפרשי הצמדה חלקיים, החייבת במס, מהווה הכנסה מריבית. זאת ועוד, לטענת המערערת, עצם העובדה שלגישת המשיבה יש למסות את הפרשי ההצמדה המתווספים על הריבית כחלק בלתי נפרד ממנה, מעיד כי אף היא סבורה שהפרשי הצמדה וריבית מהווים מקור הכנסה אחד.

8. המערערת מוסיפה וטוענת, כי בהחלטתו מיום 10.7.2013 הורה בית המשפט המחוזי לצדדים להגיש סיכומי השלמה ביחס לסוגיות שונות, וביניהן השאלה מהו הדין ביחס לנישום שהוא חבר-בני-אדם, שהפקיד כספו בפיקדון הזהה לפיקדון נשוא ערעור זה ושהריבית שיקבל מהווה הכנסה פסיבית, כאשר הפטור ממס ביחס להפרשי הצמדה על פיקדון בנקאי הקבוע בסעיף 13(9) לפקודה אינו חל עליו. לגישתה, רשות המיסים בסיכומיה ובית המשפט המחוזי בפסק דינו, התעלמו מסוגיה זו לחלוטין, ולא בכדי, שכן קביעותיו של בית המשפט מוליכות לתוצאה אבסורדית ולפיה נישום שהוא

חבר-בני-אדם יחויב במס על הפרשי ההצמדה החיוביים במקרה של פיקדון רווחי, ואילו במקרה של פיקדון הפסדי יחויב במס על המרכיב המכונה ריבית בהתעלם מההפסד הנובע מהפרשי ההצמדה השליליים אשר לא ניתן לקזזו. לשיטת המערערת, די בכך כדי להגיע למסקנה כי יש לקבל את הערעור.

9. עוד נטען, בין היתר, כי גם הנחתו של בית המשפט המחוזי לפיה הפרשי הצמדה על פיקדון בנקאי פטורים ממס בהתאם לסעיף 13(9) לפקודה, עליה מבוסס חלק ניכר מפסק דינו, היא שגויה, וזאת משני טעמים עיקריים. ראשית, כאמור, העובדה שהפרשי ההצמדה המתווספים על הריבית חייבים במס מעידה כי לא מתקיים פטור ביחס להפרשי הצמדה על פיקדון. שנית נטען, כי בהתאם לפקודה, שיעור המס על הריבית במקרה של פיקדון שאינו צמוד במלואו למדד או לשער המטבע הוא חמישה עשר אחוזים, בעוד ששיעור המס על הכנסה מריבית שמקורה בפיקדון הצמוד במלואו למדד או לשער המטבע הוא עשרים וחמישה אחוזים. לטענת המערערת, הפער בין שיעורי המס על הריבית בכל אחד מהפיקדונות נועד למסות בעקיפין את הרווח הנובע מרכיב הפרשי ההצמדה, אשר פטור ממס באופן פורמאלי בלבד. על כן לטענתה, למצער, אין מניעה לקזז את ההפסד שנוצר כתוצאה מהפרשי ההצמדה כנגד ההכנסה מהריבית, שכן הפרשי ההצמדה חייבים מבחינה מהותית במס, על-אף הפטור הלכאורי הקבוע בסעיף 13(9) לפקודה.

10. רשות המיסים מצידה טוענת כי יש לדחות את הערעור, תוך שהיא סומכת ידה על קביעותיו של בית המשפט המחוזי. המשיבה טוענת, תוך הפנייה להוראות הפקודה ולהיסטוריה החקיקתית, כי מאז ומתמיד קיימת הבחנה ברורה בפקודה בין ריבית לבין הפרשי הצמדה, כאשר הבחנה זו מתחייבת, לגישה, גם בהתחשב במהותם הכלכלית של כל אחד מהרכיבים. לפיכך נטען, כי יש לראות בריבית ובהפרשי הצמדה כרכיבים נפרדים ולמסות אותם בהתאם. עוד נטען, כי פרשנותה של המערערת לאופן בו ראוי למסות את הפיקדון מהווה "דילוג" בין מסלולי מס שונים בהתאם לכדאיותה הכלכלית – כאשר שער הדולר עולה, היא בוחרת במיסוי על בסיס ערכים ריאליים, כהוראת הפקודה, באופן שאינו מתחשב בהפרשי ההצמדה שנוצרו עקב עליית השער; אך כאשר שער הדולר יורד, טוענת המערערת כי יש למסות על בסיס נומינאלי, המביא בחשבון את הפרשי ההצמדה השליליים. לגישת רשות המיסים, לא ניתן לקבל פרשנות מעין זו. עוד נטען, בין היתר, כי אין לאפשר למערערת לקזז את ההפסד שנוצר כתוצאה מהפרשי ההצמדה כנגד הרווח שנוצר מזיכוי הריבית. בהקשר זה הובהר, כי בהתאם לסעיף 9(13) לפקודה הפרשי הצמדה של יחיד מפיקדון בנקאי פטורים ממס, וכי בהתאם לסעיפים 28 ו-92 לפקודה, לא ניתן לקזז הפסד שאילו היה רווח לא היה מתחייב במס.

בצד זאת נטען, כי ממילא אין כל הוראה בפקודה המאפשרת קיזוז של הפסד בישראל שאילו היה חייב במס היה מתחייב כהכנסה פאסיבית. רשות המיסים מוסיפה וטוענת לעניין כל אחת מהטענות שהעלתה המערערת בערעורה, וביניהן טענתה לעניין הפטור ממס הקבוע בסעיף 9(13) לפקודה וטענותיה לעניין הוראות הפקודה בכל הנוגע להפרשי הצמדה חלקיים, כפי שיפורט להלן.

דיון והכרעה

11. לאחר בחינת כלל החומרים שהונחו בפנינו ועיון בטענות הצדדים, באתי לכלל מסקנה כי אין מקום להתערב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, ומשכך דין הערעור להידחות. אפרט להלן את הטעמים העומדים בבסיס קביעתי.

היחס בין ריבית לבין הפרשי הצמדה

12. כאמור, טענתה המרכזית והעיקרית של המערערת היא כי יש להתייחס לפיקדון כמכלול, ומאחר שזה האחרון לא הניב לה כל "תוספת לעושר", כי אם גרם להפסד ממשי, אין למסות אותה בגין הפעולה. כל זאת, בהתבסס על נקודת המוצא לה טוענת המערערת לפיה "ריבית והפרשי הצמדה חד הם" – שני רכיבים המהווים אותו מקור הכנסה, ועל כן אין לפצל את אופן המיסוי שלהם בצורה מלאכותית. לפיכך, נטען כי לא צמחה למערערת כל הכנסה מריבית. דומני כי לא ניתן להלום את נקודת המוצא האמורה, המהווה כאמור את הבסיס לטיעון המערערת, שכן ככל שהכנסה מריבית והכנסה מהפרשי הצמדה מהוות הכנסות נפרדות ושונות, נראה כי יש מקום להבחין בין כל אחד מסלי ההכנסה האמורים בכל הנוגע להיבט המיסוי. אפרט בקצרה.

13. עיון בסעיפי הפקודה, ובהיסטוריה החקיקתית שלה, מעלה כי קיימת הבחנה ברורה בין הכנסה שמקורה בריבית לבין הכנסה שמקורה בהפרשי הצמדה – החל בהגדרות (וזאת על אף שהפקודה אינה מגדירה את המונח ריבית) וכלה בהוראות הפקודה החלות על כל אחד מסוגי הכנסה אלו; הפטורים ממס שניתנים בגינם; התקנות השונות שהותקנו ביחס לאופן המיסוי של כל אחד מהם וההוראות המסמיכות התקנתן; ועוד. נוסף על כך, ההבחנה בין שני סוגי ההכנסה האמורים שזורה כחוט השני בתקנות ובחוקים נוספים המשיקים לפקודה, כדוגמת חוק הריבית, כפי שעמד על כך בית המשפט המחוזי. לא-זו-אף-זו, מקום בו מצא המחוקק להחיל דין זהה על הכנסה מהפרשי הצמדה ועל הכנסה מריבית, ולהגדירם לצורך היבט מסוים במאוחד, נעשה הדבר במפורש ובמובחן – באופן שיש בו כדי ללמד על ברירת המחדל – התייחסות

לשתי ההכנסות האמורות כחלופות נפרדות ועצמאיות של הכנסה (וראו למשל סעיפים 3(ט)(1)(ג) ו-3(י)(1) לפקודה). איני מוצא להרחיב את היריעה לעניין זה ולהידרש לכלל הוראות הפקודה והחוקים השונים הרלוונטיים, אשר פורטו באריכות בסיכומי המשיבה, ומקצתן אף הובאו בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, שכן דומה כי הדברים ברורים (וראו גם: אמנון רפאל מס הכנסה 189-190 (מהדורה רביעית, 2009) (להלן: רפאל)).

אכן, הכנסה מריבית והכנסה מהפרשי הצמדה נמנות יחדיו בגדר חלופות ההכנסה המפורטות בסעיף 2(4) לפקודה שנוסחו: "דיבידנד, לרבות דיבידנד המשתלם מתוך רווחי הון של חברה, ריבית, הפרשי הצמדה או דמי ניכיון". ואולם, אין בכך שההכנסות האמורות מצויות תחת כנפיו של אותו סעיף משנה כדי להעיד כי הן מהוות מקור הכנסה אחד. מדובר בחלופות הכנסה נפרדות ועצמאיות, שהן אמנם מאותו הסוג – הכנסה פיננסית שמקורה בתשואה על הון – ולעיתים אף תהיינה ביניהם נקודות דמיון והשקה כאלה או אחרות, אך אופן המיסוי והוראות הדין החלות על כל אחת מהכנסות אלה הם שונים ומובחנים. בהקשר זה יצוין, אף שאיני רואה בכך טעם מכריע כלל ועיקר, כי דומה שגם לשון סעיף 2(4) לפקודה תומכת במסקנה זו, וזאת נוכח השימוש במילה "או" ליצירת חיץ והפרדה בין המקורות הנמנים בו, חלף השימוש ב-"ו" החיבור.

14. זאת ועוד; גם מבחינת מהות והיגיון כלכלי נראה כי במקרה דנא יש מקום לבצע הבחנה בין הכנסה מריבית והכנסה מהפרשי הצמדה. כפי שציין בית המשפט המחוזי, בעוד שהריבית שהפיקדון נושא היא מוסכמת ונקבעת על-ידי הצדדים בעת עריכת הסכם הפיקדון, הפרשי הצמדה, ככל שבפיקדון צמוד עסקינן, הם נגזרת של נתונים וגורמים חיצוניים שאינם תלויים בצדדים להסכם הפיקדון. בנוסף, הצמדה של פיקדון למדד או לשער מטבע נועדה לשמור על ערך הכסף בהתחשב באותם גורמים חיצוניים שאינם תלויים במפקיד או בבנק. אכן, גם הריבית הריאלית שנושאת קרן הפיקדון מהווה, מעצם טבעה, אמצעי לשמירת ערך הכסף (ד"ר אוריאל פרוקצ'יה "הצמדה שערך וריבית: עבר, הווה ועתיד" משפטים י 262, 274 (תש"ס)), אולם דומה כי מטרתה העיקרית של הריבית היא לשקף את מחיר השימוש בכסף שהועמד לרשות הבנק על-ידי המפקיד לתקופת הפיקדון, תוך פיצויו על שלילת האפשרות לעשות שימוש בכספו בתקופה זו (ע"א 227/63 רייזמן נ' צוקרמן, פ"ד יז 1625, 1634 (1963)).

15. בצד זאת, איני מוצא כי יש בטענות השונות שהעלתה המערערת לביסוס הנחתה כי ריבית והפרשה הצמדה מהווים מקור הכנסה אחד, כדי לשנות ממסקנתי. המערערת מפנה לכך שסעיף 9(13)(1) לפקודה קובע כי הפטור ממס על רווחים שצמחו ליחיד מהפרשי הצמדה על פיקדון אינו חל על הפרשי הצמדה חלקיים, המהווים הפרשי הצמדה לכל דבר ועניין. לטענתה, הפקודה שותקת ביחס לשיעור המס שיש להטיל על רווח שמקורו בהפרשי הצמדה חלקיים על פיקדון, שכן מבחינת המחוקק הפרשי הצמדה וריבית חד הם. עוד נטען, כי גם עמדת רשות המיסים היא כי הכנסה מהפרשי הצמדה חלקיים, החייבת במס, מהווה הכנסה מריבית. ואולם, המשיבה מפנה בסיכומיה להוראת סעיף 3(ה6) לפקודה הקובעת:

“הכנסה מהפרשי הצמדה חלקיים, יראו אותה כהכנסה מריבית; בסעיף קטן זה, ‘הפרשי הצמדה חלקיים’ – כהגדרתם בסעיף 9(13)(1), ואולם לענין זה יראו כמדד את מדד המחירים לצרכן, שער המטבע, לרבות הפרשי שער, או כל מדד אחר.”

הנה-כי-כן, לא רק שאין בטיעונה של המערערת ביחס להפרשי הצמדה חלקיים כדי לסייע לה בטענתה כי ריבית והפרשי הצמדה חד הם, דומה כי יש בסעיף האמור כדי לחזק את המסקנה ההפוכה. ברי, כי אילו הכנסה מהפרשי הצמדה והכנסה מריבית היו בגדר מקורות הכנסה זהים, לא היה המחוקק נזקק להוראה מפורשת כאמור, המבהירה כי רק הפרשי הצמדה מסוג מסוים יראו כריבית (כאשר יצוין כי באופן דומה מנוסח חוזר המשיבה אליו מפנה המערערת). ודוק: השימוש בביטוי “יראו כ” אך מעיד על ההבחנה הברורה בין ריבית לבין הפרשי הצמדה ברגיל (ראו: ע”א 8958/07 פקיד שומה תל אביב יפו 5 נ’ שבטון, פסקה 28 לפסק דינו של השופט ח’ מלצר (18.8.2011)). דומה כי דברי ההסבר לתיקון 147 לפקודה, במסגרתו הוסף לפקודה הסעיף האמור, מבהירים עמדה זו באופן המפורש והנהיר ביותר: “למען הסר ספק מוצע לקבוע כי הכנסה מהפרשי הצמדה חלקיים יראו אותה כהכנסה מריבית ולא כהכנסה מהפרשי הצמדה הפטורה ממס” (דברי ההסבר לסעיף 3(ה6) בהצעת חוק לתיקון פקודת מס הכנסה (מס’ 147), התשס”ה-2005, ה”ח 186, 915).

16. המערערת הוסיפה וטענה כי לגישת המשיבה יש למסות את הפרשי ההצמדה המתווספים על הריבית כחלק בלתי נפרד ממנה, עמדה המלמדת שאף המשיבה סבורה שהפרשי הצמדה וריבית חד הם. ואולם, גם אם אניח כי רשות המיסים מחזיקה בעמדה שגויה ביחס לאופן בו יש למסות את הפרשי ההצמדה המתווספים על הריבית, כאשר איני קובע כי כך הדבר, אין בכך כדי להשפיע על השאלה המשפטית שבפנינו – האם

ריבית והפרשי הצמדה מהווים מקור הכנסה אחד או שמא בהכנסות נפרדות עסקינן. מכל מקום, ממילא במקרה דנא, נוכח השחיקה בשער הדולר, לא נוצרה למערערת כל הכנסה מהפרשי ההצמדה המתווספים על הריבית, ומשכך היא אף לא חויבה במס בגינם. בשולי הדברים מצאתי לציין, בהקשר לטענה זו של המערערת, את דבריו של המלומד א' נמדר: " ... למרות שהמונח 'ריבית' איננו כולל הפרשי הצמדה ... הרי שהפרשי הצמדה המתווספים על הריבית ('ריבית צמודה') יהוו חלק מהריבית עצמה ולא ייחשבו להפרשי הצמדה" (אהרן נמדר מס הכנסה – יסודות ועיקרים 168 (מהדורה רביעית, 2013) (להלן: נמדר)), כאשר עמדה דומה הובעה גם על-ידי המלומד א' שפירא (אלכס שפירא מיסוי שוק ההון 215 (מהדורה שנייה, 2012) (להלן: שפירא)). אם כן, לכאורה, דומה כי גישתם של שני המלומדים הייתה יכולה לשמש כתשובה לטענת המערערת. ואולם, השניים תומכים את עמדתם בקביעותו של בית משפט זה בע"א 167/58 נציב מס הכנסה נ' בית חרושת לסיגריות לוד בע"מ, פ"ד יד 1475 (1960), אך אין לשלול את האפשרות שנס ליחן של קביעות אלה נוכח התמורות שחלו במרוצת השנים באופן המיסוי של הכנסה מהפרשי הצמדה (וראו בהקשר זה: ע"א 2810/13 חברת מגדניית הדר בע"מ נ' פקיד שומה ירושלים, פסקה 10 (2.6.2015)). מכל מקום, ההכרעה בסוגיה זו אינה דרושה בנסיבות הערעור שבפנינו, ועל כן איני מוצא להעמיק בעניין.

מעבר לכך יצוין, כי גם בטיעונים נוספים שהעלתה המערערת לביסוס טענתה שריבית והפרשי הצמדה מהווים הכנסה אחת, לא מצאתי ממש, כאשר המערערת כלל אינה מתמודדת עם ההוראות השונות בפקודה המעלות בבירור כי בשתי הכנסות שונות עסקינן, ולמעשה, זו אינה מספקת כל טעם ראוי שיש בו כדי לתמוך בטענתה.

17. נוכח כלל האמור עד כה, דומה כי הוראות הפקודה ושיקולי היגיון כלכלי מובילים למסקנה לפיה לא ניתן לראות בהכנסה מריבית והכנסה מהפרשי הצמדה משום הכנסות זהות, והמדובר בשתי הכנסות נפרדות, הגם שיש קווי השקה כאלה או אחרים ביניהן והגם שהן מצויות תחת "מקור גג" אחד בפקודה. המערערת טוענת שוב ושוב בערעורה, תוך שהיא חוזרת למושכלות יסוד בדיני המס, כי לא תיתכן הכנסה ללא "תוספת לעושר", וכי אין גובים מס על הפסד אלא רק על הכנסה ממשית. משכך לטענתה, לא ניתן לראות במקרה דנא בריבית אשר נגרעת מסכום הקרן המקורית כמימוש תוספת לעושר, ולמעשה טוענת כי "לא נוצרה כל הכנסה מריבית". ואולם, טענה זו, וטענות נוספות שמעלה המערערת מניחות את המבוקש, כאשר בבסיסה נקודת המוצא, אותה אין בידי לקבל כאמור, לפיה אין להבחין בין ריבית לבין הפרשי הצמדה לעניין מיסוי פיקדון. התשואה על הפיקדון מושא הערעור בנויה משני רכיבים ברורים

ומובחנים שעומדים בבסיס הסכם הפיקדון בין המערערת לבנק – רכיב הריבית ורכיב הפרשי ההצמדה. בפועל, אמנם נגרם למערערת הפסד שנבע מהצמדת קרן הפיקדון לשער הדולר, אך בצד זאת אין חולק כי היא זוכתה בסכום של 6.44 ש"ח בגין הריבית שנשא הפיקדון – סכום המהווה הכנסה מריבית.

18. יצוין, כי לטענת המערערת, בכל מקרה וגם בהתחשב בקביעה כי אין זהות בין הכנסה מריבית לבין הכנסה מהפרשי הצמדה, יש לראות בפיקדון כמקשה אחת ואין לבצע הבחנה מלאכותית בין רכיביו לצורך המיסוי, שכן הריבית והפרשי ההצמדה הם פרי עסקת פיקדון אחת, ועל כן ביצוע הפרדה שכזו מנוגד לפרקטיקה הנוהגת ולשכל הישר. למעשה נטען, כי אין מקום לפצל עסקה יחידה למרכיביה. עם זאת, הדבר נטען בעלמא, מבלי שהובאו טעמים של ממש לקביעה גורפת שכזו. ודוק; באירועי מס רבים מתעורר הצורך לפצל עסקה אחת למרכיביה לשם הטלת המס הראוי, ועל כן ברי כי אין מקום לקבוע כי בכל מקרה יש להסתכל על עסקאות כמכלול ולבחון אותן בהתאם להגדרות שניתנו על-ידי הצדדים. דומה כי במקרה דנא לא ניתן להימנע מהתבוננות מובחנת על כל אחד מהרכיבים, שכן נראה שהדבר מתבקש נוכח פרטי ההסכם בין המערערת לבנק. לא-זו-אף-זו, הצדדים אינם חלוקים על האופן בו היה ראוי למסות את הפיקדון מקום בו הייתה חלה עלייה בשער הדולר והיה נוצר למערערת רווח הן מהפרשי הצמדה והן מהריבית – ההכנסה מהפרשי ההצמדה הייתה פטורה ממס נוכח הוראות סעיף 9(13) לפקודה, בעוד שעל הריבית היה מוטל המס הקבוע בסעיף 125ג לפקודה. עינינו הרואות, כי במצב דברים מעין זה, קיימת הסכמה כי יש להבחין בין רכיבי הפיקדון לצורך הטלת המס. משכך, התרשמתי כי אין ממש בטענת המערערת שיש לנהוג אחרת במצב בו הסכום שהתקבל ביום פירעון הפיקדון נופל מסכום הקרן שהופקדה בו בתחילה, ויש בטענה זו משום אחיזת החבל משני קצותיו. יצוין, כי לתמיכה בטענותיה מפנה המערערת לקביעות בית משפט זה בע"א 4125/90 ענבר נ' פקיד השומה, גוש דן, פ"ד מח(2) 383 (1994) (להלן: עניין ענבר)). בהקשר זה יובהר, כי מצאתי לסמוך ידי על קביעתו של בית המשפט המחוזי לפיה אין להשליך מעניין ענבר למקרה דנא, נוכח השוני הברור בנסיבות המקרים ובניתוח המשפטי הנדרש, ואיני מוצא להוסיף עליה.

לסיכום נושא זה, ולהבהרת ההבחנה שיש לבצע בין רכיב הריבית לבין רכיב הפרשי ההצמדה, מצאתי לנכון לחזור על דוגמא שהובאה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר דומני כי יש בה כדי להמחיש את הצורך בבחינה מופרדת של שני סלי הפיקדון:

”הפקדון מחזיק שני סלים, סל הקרן הצמודה לשער הדולר וסל הריבית. יקל להמחיש את ההפרדה שבין השניים אם נזכיר כי קיימים פקדונות שהריבית בהן אינה מצטרפת לקרן מידי תקופה אלא מועברת לחשבון העו”ש של המפקיד. זאת בלא קשר לטיב שמירת ערך הקרן בין אם בהצמדה למדד או לשער היציג של מטבע זר כלשהוא” (עמ’ 6 לפסק הדין בבית המשפט המחוזי).

19. יובהר, כי קביעתי זו, הנוגעת להבחנה הברורה שמתקיימת בין סל הריבית לבין סל הפרשי ההצמדה, מתייחסת כולה לאופן המיסוי הראוי בנסיבות המקרה שבפנינו. המערערת מפנה בסיכומיה לדוגמאות נוספות של אירועי מס שונים, וטוענת כי יש להסיק מהם לעניין דרך המיסוי הראויה בענייננו ולעובדה כי אין לבחון בנפרד רכיבים שונים של עסקה אחת. ואולם, על כל אחת מדוגמאות אלו חלות הוראות סעיפים שונים בפקודה, וברי כי יש לבחון כל מקרה לגופו ועל-פי הקשרו. לפיכך, לא מצאתי כי יש בהפניות לדוגמאות אלו מטעם המערערת כדי להשליך על אופן המיסוי במקרה שבפנינו. למען הסר ספק אף יוטעם, כי אין בכך שמצאתי במקרה דנא להבחין בין ההכנסה שנשא הפיקדון מריבית לבין ההכנסה (או ליתר דיוק ההפסד) מהפרשי ההצמדה לעניין המיסוי, כדי להעיד על גישה כללית לפיה יש להפריד ולפצל כל עסקה לחלקיה לשם מיסויה, וייתכן כי יהיו מקרים בהם ההפרדה תהא מלאכותית ומשוללת הגיון. ואולם בנסיבות המקרה שבפנינו, כפי שפורט, התרשמתי כי אין מנוס מכך (והשוו בהקשר זה: גיל גריידי, מולי קלנר ושלמה אביעד זידר “קיצוז הפסדים שנוצרו במימוש ניירות ערך הנקובים במטבע חוץ שהוחזקו בתקופה בה חלה ירידה בשער המטבע – כשלי גישת שני הנכסים הנפרדים’ ופרשנותו הראויה של סעיף 92(א)(1) לפקודה” מיסים כט(1) 37 (2015)).

קיצוז הפסדים?

20. בשלב זה, ונוכח כלל האמור עד כה, לכאורה כל שנותר הוא לבחון האם ניתן לבצע קיצוז של ההפסד שנבע מהפרשי ההצמדה כנגד ההכנסה שנוצרה מזיכוי הריבית, שכן גם משנמצא כי יש להבחין בין סל הריבית לבין סל הפרשי ההצמדה, כביכול קיצוז הפסדים עשוי להביא אף הוא בצורה כזו או אחרת לתוצאה הסופית לה טוענת המערערת, ככל שמהלך מעין זה אפשרי. ואולם, המערערת תלתה כל יתרה על טיעוניה לפיהם לא נוצרה לה הכנסה ואין להבחין בין הריבית להפרשי ההצמדה כי אם לבחון את העסקה כמכלול, וכלל לא העלתה טענה חלופית הנוגעת לאפשרות לבצע קיצוז הפסדים במידה וטיעוניה אלו לא יתקבלו. כל זאת, כאשר במסגרת טיעוניה בערכאה

הדיונית טענה המערערת כי אין לשאלת הקיזוז כל רלוונטיות למקרה דנא, ואילו בגדר הערעור שבפנינו אמנם תקפה המערערת את קביעות בית המשפט המחוזי ביחס להיעדר אפשרות לבצע קיזוז הפסדים בעניינה, אך זאת, מבלי להתייחס לאפשרות מעשית שבה ניתן לערוך קיזוז מעין זה. וכך נכתב בסיכומיה בבית המשפט המחוזי:

“הערת אזהרה” פרוצדוראלית: סיכומי המשיבה עוסקים בשאלה משפטית לא רלוונטית למרות הפעולות המשפטיים של פרקליט המשיבה המלומד, ענייננו מתחיל וגם מסתיים בפרשנות המונח ‘הכנסה’ כפי שהוא מתבטא בסעיף 2(4) לפקודת מס הכנסה. כדי להסיח את הדעת מהגבייה האבסורדית שבנסיבות תיק זה, וכדי לשכנע מדוע יהא זה נכון ראוי וצודק לגבות מס על הפסד, המשיבה מסיטה את הדיון למחוזותיה של ההכנסה החייבת ולשאלות מתחום הקיזוז. ולכן מצאנו לומר כבר עכשיו, כדי להבהיר אחת ולתמיד, כי הסוגיות אותן מבקשת המשיבה לעורר אינן רלוונטיות לענייננו אנו. השאלה האם, ובאיזה מידה, ניתן לקזז את הפסד (נטו) שנוצר מהפיקדון כנגד הכנסות אחרות, אינה מענייננו. השאלה האם מדובר כאן בהכנסה פטורה או לא גם היא אינה מענייננו” (עמ’ 4 לסיכומי המערערת בבית המשפט המחוזי).

21. הנה-כי-כן, לטענת המערערת סוגיית הקיזוז אינה רלוונטית במקרה דנא, והסוגיה היחידה שיש להכריע בה היא האם יש לראות בריבית ובהפרשי ההצמדה כהכנסה אחת, והאם ניתן לקבוע כי צמחה למערערת הכנסה מריבית בשל הפיקדון על אף ירידת שער הדולר. יצוין, כי גם במסגרת סיכומיה בבית משפט זה חזרה המערערת על טענתה: “התיק שבנדון אין עניינו קיזוז הפסדים אלא בשאלה אם בפיקדון הפסדי נוצרה כלל הכנסה” (עמ’ 4 לסיכומים). ויובהר, כי המערערת אמנם שללה את טענות המשיבה וקביעת בית המשפט המחוזי לפיהן מאחר והפרשי ההצמדה פטורים ממס לא ניתן לקזזם, תוך שטענה כי בפועל אין פטור על הפרשי הצמדה. אך בשלב זה קטעה המערערת את הלך טיעונה, ולא הראתה באופן פוזיטיבי דרך בה ניתן לערוך את הקיזוז האמור כנגד הכנסתה החייבת, ככל שלא תתקבל טענתה העיקרית. משכך, איני מוצא כל סיבה כי בית המשפט יתור אחר הקונסטרוקציה המשפטית שבעזרתה תהיה זכאית המערערת לערוך את אותו הקיזוז, כאשר המערערת לא מצאה לנכון לטעון לעניין זה בעצמה וכאשר לא ניתנה למשיבה ההזדמנות להגיב ולהשמיע עמדתה כלפי טענות אלו, ככל שהיו מועלות. יוזכר, כי בית המשפט המחוזי אמנם קבע שנוכח העיקרון הקבוע בסעיפים 28 ו-92 לפקודה, לפיו ניתן לקזז הפסד רק מקום בו לו הוא היה רווח הוא היה מתחייב במס, לא ניתן לקזז את הפסד שנוצר מהפרשי ההצמדה. בהקשר לכך

אכן טענה המערערת כי אין בפועל פטור ממס על הפרשי הצמדה, ובסיכומי התשובה שלה אף העלתה לראשונה את הטענה כי מדובר בפטור מותנה אשר לא יחול במידה והמערערת תתבע את ניכוי הוצאות הפרשי ההצמדה בשל הנכס. ואולם, המערערת מתעלמת מקביעתו הראשונית של בית המשפט המחוזי לפיה אין כל הוראה בפקודה המאפשרת קיזוז של הפסד כדוגמת ההפסד שנגרם לה מהפרשי ההצמדה, גם כאשר מדובר בהפסד שהיה מתחייב במס אילו היה רווח. לכן, גם אם הייתי מקבל את טענת המערערת כי בפועל אין פטור ממס על הפרשי ההצמדה, על אף שאיני מוצא כי יש בה ממש, המערערת אינה מתמודדת עם קביעה אחרונה זו ואינה מצביעה באופן פוזיטיבי על הוראת חוק או על אופן שבו ניתן לקזז את ההפסד האמור, שעה שנקבע כי יש להבחין בין ריבית להפרשי הצמדה.

22. כך, למשל, המלומד א' שפירא מסכים עם קביעת בית המשפט המחוזי לפיה אין הוראה בפקודה המאפשרת לקזז הפסד מעין זה שנגרם למערערת, אותו הוא מגדיר כ"הפסד פיננסי פסיבי השקעתי", אך יחד עם זאת מציע עריכת קיזוז לבר הפקודה. וכך הוא כותב בספרו, כשהוא מתייחס באופן פרטני ומדויק לסוגיה מושא הערעור:

"עם זאת סבורני כי הואיל והפסדים והכנסות המסווגים למקור הכנסה אחד – ולענייננו, סעיף 2(4) לפקודה – מקובצים יחדיו לחשבון משותף, הרי שהפסד פיננסי פסיבי השקעתי מותר בקיזוז 'פנימי' כנגד הכנסות אחרות שמקורן בסעיף 2(4) לפקודה ... כך, למשל, נישום שנתהווה לו הפסד פיננסי פסיבי השקעתי שמקורו בעודף הוצאות על הכנסות מדיבידנד על מניות, יוכל, לדעתי, לקזזו כנגד הכנסות מריבית באותה שנת-מס ובלבד שההכנסות מריבית כאמור מהוות הכנסה לפי סעיף 2(4) לפקודת מס הכנסה ... למיטב ידיעתי, גישתי האמורה אינה מקובלת על רשויות המס, שאין מתירות לקזז הפסד פיננסי פסיבי השקעתי כנגד הכנסות אחרות, לרבות לא הכנסות שמקורן בסעיף 2(4) לפקודה. שאלה מעניינת היא, מהו הדין לגבי הפסד פיננסי פסיבי השקעתי שאילו היה רווח היה פטור ממס? טול כאן, למשל, יחיד שהשקיע כספים בפיקדון דולרי נושא ריבית בבנק בישראל. הכנסתו של היחיד מהפרשי השער פטורה ממס לפי סעיף 9(13) לפקודת מס הכנסה. ברם, כיצד יש לנהוג במקרה בו הפרשי השער הינם שליליים? ניתן לומר, במידה רבה של זהירות, כי גם במקרה זה, ניתן לקזז את ההפסד בקיזוז 'פנימי' כנגד הכנסות אחרות שמקורן בסעיף 2(4) לפקודת מס הכנסה (קרי: כנגד ההכנסה מהריבית). אומנם, במקרה זה, האמת המשפטית שונה מהאמת הכלכלית, אך ספק אם ניתן לאמץ פרשנות אחרת, וזאת בהיעדר הוראה מפורשת לעניין זה. שהרי, סעיף 28(א) לפקודה אינו חל על הפסד

פיננסי פסיבי השקעתי, מה גם שמלכתחילה אותו סעיף אינו מתנה במפורש את קיזוז ההפסד בכך שאילו היה רווח הוא היה מחויב במס, אלא הוא נוקט במילים 'אילו היה רווח היה נישום לפי פקודה זו'. כאמור, למיטב ידיעתי, רשויות המס אינן מאפשרות לקזז הפסד פיננסי פסיבי השקעתי כנגד הכנסות אחרות ובכלל זאת הכנסות שמקורן בסעיף 2(4) לפקודה, וממילא אין, לגישתן, להתיר בקיזוז הפסד כאמור שאילו היה רווח היה פטור ממס" (שפירא, עמ' 897, וראו גם האסמכתאות הנזכרות שם) [ההדגשות במקור – צ.ז.].

ואולם, איני מוצא לדון בגישתו זו כאשר המערערת כלל לא העלתה אותה, אלא אך חזרה על הטענה לפיה כלל לא נוצרה לה הכנסה, וכאשר למשיבה לא הייתה כל אפשרות לטעון כנגדה. בשולי הדברים יצוין, כי מן הגישה המצוטטת מעלה עולה גם מחלוקת בשאלה האם נוסחו של סעיף 28 לפקודת קובע עקרון לפיו ניתן לקזז הפסד רק במידה שאילו הוא היה רווח הוא היה מתחייב במס, כקביעת בית המשפט המחוזי, או שמא הכוונה להפסד שאילו היה רווח הייתה חלה עליו הפקודה (ראו בעניין זה גם: נמדר, עמ' 406, והשוו: רפאל, בעמ' 758). אך מאחר והמערערת לא חלקה על קביעת בית משפט קמא בהקשר זה, אין מקום לדון אף בסוגיה זו.

23. כאמור, המערערת לא מצאה לנכון להצביע על דרך אפשרית לערוך קיזוז של ההפסד מהפרשי ההצמדה מול ההכנסה מריבית, וזאת על אף שבית המשפט המחוזי הבהיר בפירוש כי הוא אינו מוצא בפקודה הוראה מתאימה לכך. משכך, אף אם קיימת דרך משפטית לפיה ניתן לערוך את הקיזוז האמור, תוך שאיני מביע דעתי לגופו של עניין, משהמערערת לא טענה לעניין זה, ברי כי בית משפט זה לא יעשה זאת בעבורה והסוגיה תיבחן בעתיד ככל שתגיע לבית המשפט בהקשר המתאים. לבסוף יצוין, כי לא מצאתי מקום לדון בטענת המערערת הנוגעת לאופן המיסוי של חבר-בני-אדם במצב דברים דומה – משום שמדובר בסיטואציה שונה שדומה שאינה מענייננו.

24. סוף דבר; אציע לחברי, אפוא, לדחות את הערעור שבפנינו, ולחייב את המערערת בהוצאותיה של המשיבה בסך 30,000 ש"ח.

השופט י' עמית:

אני מסכים.

שופט

השופט מ' מזוז:

אני מסכים.

שופט

לפיכך הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט צ' זילברטל.

ניתן היום, כ"א בתמוז התשע"ו (27.7.2016).

שופט

שופט

שופט